

**ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑ
ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΟΙΚΟΝΟΜΙΚΩΝ
ΝΟΜΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ**

**Αριθμός Γνωμοδότησης : 264/2016
ΤΟ ΝΟΜΙΚΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ ΤΟΥ ΚΡΑΤΟΥΣ
ΤΜΗΜΑ Α'
Συνεδρίαση της 19^{ης} Οκτωβρίου 2016**

Σύνθεση :

Πρόεδρος : Ανδρέας Χαρλαύτης, Αντιπρόεδρος Ν.Σ.Κ.

Μέλη: Ανδρέας Ανδρουλιδάκης, Στυλιανή Χαριτάκη, Ευφροσύνη Μπερνικόλα, Αδαμαντία Καπετανάκη, Αγγελική Καστανά, Ελένη Πασαμιχάλη, , Ευσταθία Τσαούση, Νομικοί Σύμβουλοι του Κράτους.

Εισηγήτρια: Μαρία Βλάσση, Πάρεδρος Ν.Σ.Κ.

Αριθμ.Ερωτήματος: Το υπ' αριθμ. πρωτ.Μ.Α.Δ.Κ.Α.0014339/ΕΞ2016/09/09/2016 έγγραφο του Υπουργείου Οικονομικών, Γενική Γραμματεία Δημόσιας Περιουσίας, Μονάδα Αποκρατικοποιήσεων και Διαχείρισης Κινητών Αξιών.

Περίληψη Ερωτήματος : Α) Εάν η εταιρεία , με την επωνυμία «Διεθνής Αερολιμένας Αθηνών Ανώνυμη Εταιρεία» , οφείλει να επιδιώξει την αναγνώριση και κήρυξη εκτελεστής στην Ελλάδα της με αριθμό 142821/21.1.2016 απόφασης του Διεθνούς Διαιτητικού Δικαστηρίου του Λονδίνου, ως αυτή διορθώθηκε με το από 24 Φεβρουαρίου 2016 Μνημόνιο Διορθώσεων , σύμφωνα με τις διατάξεις του ΝΔ 4420/19.9.1961, προτού προβεί στην υποβολή αιτήσεως συμψηφισμού του καθορισθέντος ποσού , στην ως άνω απόφαση του Διαιτητικού Δικαστηρίου του Λονδίνου L.C.I.A. , με απαιτήσεις του Ελληνικού Δημοσίου εναντίον του , ενόψει του ότι στο άρθρο 44.3 του Ν. 2338/1995 (ρήτρα διαιτησίας στη Σύμβαση Ανάπτυξης Αεροδρομίου Σπάτων , στο εξής Σ.Α.Α.Σ.) αναφέρεται ότι η απόφαση των διαιτητών

αποτελεί τίτλο εκτελεστό και δεν απαιτείται να κηρυχθεί εκτελεστή από τα Δικαστήρια και από το Ελληνικό Δημόσιο.

Β) Εάν είναι δυνατή η παρακράτηση μερίσματος κατ'επίκληση του δικαιώματος συμψηφισμού του άρθρου 32.4 της ΣΑΑ, με απαιτήσεις που δεν σχετίζονται με την ιδιότητα του Ελληνικού Δημοσίου ως αντισυμβαλλόμενου μέρους, αλλά συνδέονται αποκλειστικά με την ιδιότητα του τελευταίου ως μετόχου, καθόσον η Σύμβαση Ανάπτυξης Αεροδρομίου δεν προβλέπει ρητώς τέτοια δυνατότητα, αλλά κάνει λόγο για συμψηφισμό με χρηματικές απαιτήσεις του Δημοσίου που έχουν προκύψει από την εκτέλεση ή σχετίζονται με τη Σύμβαση.

Γ) Εάν, ελλείψει ειδικής ρυθμίσεως στην κυρωθείσα με το ν.2338/1995 Σύμβαση Ανάπτυξης Αεροδρομίου, το Ελληνικό Δημόσιο πρέπει να αποδεχθεί τον τρόπο συμψηφισμού της εταιρείας, με την επωνυμία «Διεθνής Αερολιμένας Αθηνών Ανώνυμη Εταιρεία» ή πρέπει να τηρηθεί η διαδικασία που ορίζει το άρθρο 83 παρ.1 και 2 του ΚΕΔΕ ή ενδεχομένως άλλες διατάξεις.

Δ) Ποιο Υπουργείο και ποια Υπηρεσία είναι αρμόδια για την παρακολούθηση της εκτελέσεως της Συμβάσεως Ανάπτυξης Αεροδρομίου.

Επί του παραπάνω ερωτήματος το Νομικό Συμβούλιο του Κράτους (Τμήμα Α') γνωμοδότησε ως ακολούθως:

Ι. ΙΣΤΟΡΙΚΟ

Από την ερωτώσα υπηρεσία δόθηκε το κάτωθι ιστορικό:

1. Με το άρθρο Πρώτο του νόμου 2338/1995 (ΦΕΚ Α' 202], κυρώθηκε και απέκτησε ισχύ νόμου η Σύμβαση Ανάπτυξης του νέου Διεθνούς Αεροδρομίου της Αθήνας(ΣΑΑ), μεταξύ του Ελληνικού Δημοσίου αφ' ενός και αφ' ετέρου των εταιρειών HochtiefAktiengesellschaft vorm. Helfmann, ABB Calor Emag Schaltanlagen AG, H. KrantzTkt GmbH και Flughafen Athen - Spata Projektgesellschaft mbH. Στο πλαίσιο της πιο πάνω Σύμβασης (άρθρο τρίτο), προβλέφθηκε και η ίδρυση της εταιρείας «Διεθνής Αερολιμένας Αθηνών Α.Ε.», η οποία υποκαταστάθηκε στα συμβατικά δικαιώματα των ως άνω συμβαλλομένων εταιρειών (βλ. άρθρ. 2.2.3.ν.2338/1995) και στην οποία μεταβιβάστηκε, εκ μέρους του Δημοσίου, η επικαρπία των ακινήτων του Αεροδρομίου Αθηνών, στην περιοχή Σπάτων Αττικής (άρθρ. 7.2.1.ν.2338/1995, Σ.Α.Α.).

Η Ανώνυμη Εταιρεία με την επωνυμία «Διεθνής Αερολιμένας Αθηνών Ανώνυμη Εταιρεία», (αναφερόμενη περαιτέρω και ως ΔΑΑ Α.Ε.) ενεργοποίησε τη, δυνάμει της Συμβάσεως Ανάπτυξης Αεροδρομίου (εφεξής και ως Σ.Α.Α.), δικονομική της δυνατότητα(άρθρο 44.3. ν.2338/1995, ΣΑΑ) και υπέβαλε την από 3 Νοεμβρίου 2014 Αίτηση Διαιτησίας (Request of Arbitration), βάσει των Κανονισμών Διαιτησίας του Διεθνούς Διαιτητικού Δικαστηρίου του Λονδίνου (LCIA) αιτούμενη να κριθεί ότι, το Δημόσιο, επιβάλλοντας εις βάρος της φόρους ακίνητης περιουσίας, με την ιδιότητά της ως επικαρπωτής αυτής (ήτοι ΕΤΑΚ για τα έτη 2008 και 2009, ΦΑΠ για τα έτη 2010, 2011, 2012 και 2013 και ΕΕΤΑ για το έτος 2013, συνολικού

ύψους 40.688.261,48 ευρώ), παραβίασε τις υποχρεώσεις που ανέλαβε με τη Σύμβαση Ανάπτυξης Αεροδρομίου (Σ.Α.Α.) και ιδίως εκείνες που ορίζονται στα άρθρα 25.1.1 και 25.1.2 (ζ) της Σ.Α.Α., δυνάμει των οποίων είχαν απονεμηθεί στην εταιρεία φορολογικές απαλλαγές επί της ακίνητης περιουσίας. Συγχρόνως, ο ΔΑΑ Α.Ε. ζήτησε να γίνει δεκτό ότι, στο μέτρο που έχει καταβάλει τους πιο πάνω φόρους ακίνητης περιουσίας και τα σχετικά πρόστιμα, το Δημόσιο οφείλει να την αποζημιώσει, εντόκως, δυνάμει των όρων του άρθρου 5.2.(i) και (iii) του ν.2338/1995(Σ.Α.Α.).

2. Επί της ως άνω αιτήσεως του ΔΑΑ Α.Ε., εκδόθηκε, την 21/1/2016, η απόφαση του Διαιτητικού Δικαστηρίου του Λονδίνου (L.C.I.A. Arbitration No 142821), ως αυτή διορθώθηκε με το από 24 Φεβρουαρίου 2016 Μνημόνιο Διορθώσεων, σύμφωνα με την οποία το Ελληνικό Δημόσιο υποχρεούται να αποζημιώσει, κατ'εφαρμογή των άρθρων 25, 5.2. (i) και 32.3 της ΣΑΑ την εταιρία για την επιβολή των φόρων ακίνητης περιουσίας, κατά την περίοδο 2008-2013 (ΕΤΑΚ, ΦΑΠ, ΕΕΤΑ) και να καταβάλει τα ποσά που προσδιορίζονται στην παράγραφο 206 (iii) της διαιτητικής απόφασης. Επιπλέον, το διαιτητικό δικαστήριο αναγνώρισε ότι ο ΔΑΑ ΑΕ δικαιούται να συμψηφίζει τα οφειλόμενα προς αυτόν ποσά από την εναγόμενη Ελληνική Δημοκρατία, με τον τρόπο που προβλέπεται στο άρθρο 32.4 της ΣΑΑ (παράγραφος 206 (iv) της απόφασης).

Με το υπ' αριθμό 951/II.2.2016 Πρακτικό της Ολομέλειας ΝΣΚ (εγκριθέν από τον Υπουργό Οικονομικών στις 17.2.2016), κρίθηκε, κατά πλειοψηφία, ότι το Ελληνικό Δημόσιο δεν ενδείκνυται να προβεί στην άσκηση εφέσεως κατά της αποφάσεως του Διαιτητικού Δικαστηρίου του Λονδίνου, ενόψει των εξαιρετικά περιορισμένων πιθανοτήτων ευδοκίμησης αυτής και των υψηλών δικαστικών δαπανών. Ο ΔΑΑ Α.Ε. απέστειλε στη Μονάδα Αποκρατικοποιήσεων και Διαχείρισης Κινητών Αξιών το με αριθμό 178657/4.4.2016 έγγραφό του, με συνημμένο τιμολόγιο χρέωσης τόκων υπερημερίας μέχρι 29.2.2016. Εν συνεχεία, με το με αριθμό 283714/5.4.2016 έγγραφό του με τίτλο «Οφειλές ΕΔ προς την εταιρεία ΔΑΑ ΑΕ» διαβίβασε την εν λόγω διαιτητική απόφαση.

3. Το Ελληνικό Δημόσιο, μέτοχος της εταιρίας «Διεθνής Αερολιμένας Αθηνών Α.Ε.», (α.30 ν.3016/2002) δικαιούται μερίσματος για την οικονομική χρήση 2015, ύψους 28.650.000,00 ευρώ, σύμφωνα με την από 26.4.2016 απόφαση της Ετήσιας Τακτικής Γενικής Συνελεύσεως των Μετόχων. Σύμφωνα με το με αρ. πρωτ. ΜΑΔΚΑ 0016326 ΕΞ 2016/14.10.2016 έγγραφο της Μονάδας Αποκρατικοποιήσεων και Διαχείρισης Κινητών Αξιών, το μέρισμα δεν έχει βεβαιωθεί ταμειακά.

Ο Δ.Α.Α. Α.Ε. με το υπ' αριθμό 284770/1.6.2016 έγγραφό του δήλωσε ότι, σύμφωνα με την, από 31.3.2016, απόφαση του Διοικητικού Συμβουλίου, προβαίνει σε συμψηφισμό του οφειλόμενου μερίσματος, οικονομικής χρήσης 2015, στο Ελληνικό Δημόσιο, (μετόχου του ΔΑΑ Α.Ε.), ύψους €28.650.000,00 ευρώ, με το συνολικό ποσό της οφειλής του Ελληνικού Δημοσίου προς τον ΔΑΑ Α.Ε., ύψους €27.156.131,04, η οποία (οφειλή), κατά τον ΔΑΑ Α.Ε., απορρέει από την παραπάνω αναφερόμενη απόφαση του Διεθνούς Διαιτητικού Δικαστηρίου του Λονδίνου, αναφορικά με την επιβολή φόρων επί των εμπραγμάτων δικαιωμάτων της ακίνητης περιουσίας που κατέχει.

Η Μονάδα Αποκρατικοποιήσεων και Διαχείρισης Κινητών Αξιών απέστειλε στον ΔΑΑ Α.Ε. τη με αριθμό ΑΛΑΔΚΑ 0006157 ΕΞ 12.4.2016 επιστολή του Υπουργού Οικονομικών, με την οποία επιφυλάσσεται ως προς τα διαλαμβανόμενα στο έγγραφο του ΔΑΑ Α.Ε. περί οφειλών και θέτει το ζήτημα της κηρύξεως εκτελεστής της, κατά τα άνω, διαιτητικής αποφάσεως, στην Ελλάδα.

Ο ΔΑΑ Α.Ε. με τη υπ' αριθμό 284515/27.4.2016 επιστολή του προς τον Υπουργό Οικονομικών, αναφορικά με την εκτελεστότητα της επίμαχης διαιτητικής αποφάσεως, επικαλέσθηκε το άρθρο 44.3 της ΣΑΑ ν.2338/1995), το οποίο προβλέπει ότι η απόφαση των διαιτητών θα αποτελεί εκτελεστό τίτλο και δεν θα απαιτείται να κηρυχθεί εκτελεστός από τα Δικαστήρια.

Περαιτέρω, με τη με αριθμό 286604/6.6.2016 επιστολή του, ο ΔΑΑ Α.Ε. γνωστοποίησε στη Μονάδα Αποκρατικοποιήσεων και Διαχείρισης Κινητών Αξιών ότι προέβη σε συμψηφισμό ποσού 27.156.131,04 ευρώ, «το οποίο αποτελεί την επιδικασθείσα απαίτηση έναντι του Ελληνικού Δημοσίου» και ότι κατεβλήθη στον λογαριασμό του Ελληνικού Δημοσίου «Έσοδα Δημοσίου εξ εισπραξιών μερισματοαποδείξεων» το υπόλοιπο ποσό των 1.493.868,96 ευρώ.

Η Μονάδα Αποκρατικοποιήσεων και Διαχείρισης Κινητών Αξιών με το υπ' αριθμό ΑΛΑΔΚΑ 0010339 ΕΞ 2016/21.6.2016 έγγραφό της προς τον ΔΑΑ Α.Ε. υποστήριξε ότι, εφόσον απουσιάζει ειδική ρύθμιση για τον τρόπο και τη διαδικασία του προβλεπόμενου συμψηφισμού στο άρθρο 32.4 της Σύμβασης Ανάπτυξης Αεροδρομίου (ν.2338/1995), το κενό καλύπτεται με τη συμπληρωματική εφαρμογή του άρθρου 83 του ΚΕΔΕ. Περαιτέρω, διευκρίνισε ότι, όπως απορρέει από το γράμμα της κρίσιμης διατάξεως του άρθρου 32.4. της ΣΑΑ, ο προτεινόμενος από την εταιρία συμψηφισμός αναφέρεται μόνο σε χρηματικές απαιτήσεις του Δημοσίου που έχουν προκύψει από την εκτέλεση ή σχετίζονται με τη Σύμβαση, ως απαίτηση έναντι του αντισυμβαλλομένου μέρους. Όμως, η απαίτηση μερίσματος συνδέεται όχι με την ιδιότητα του Ελληνικού Δημοσίου ως συμβαλλόμενου μέρους της συμβάσεως, αλλά αποκλειστικά με την ιδιότητά του ως μέτοχος της εταιρείας.

Ο ΔΑΑ Α.Ε. με την υπ' αριθμό 287609/24.6.2016 επιστολή, ισχυρίσθηκε ότι η διάταξη του άρθρου 32.4. της ΣΑΑ δεν καταλείπει κενό και ότι δεν αποδέχεται την εφαρμογή των διατάξεων του ΚΕΔΕ, αλλά μόνο την εφαρμογή των διατάξεων του Αστικού Κώδικα, περί συμψηφισμού.

Κατόπιν των ανωτέρω, η ερωτώσα Υπηρεσία έθεσε στο Ν.Σ.Κ. τα ερωτήματα που αναφέρονται παραπάνω.

-II- Νομοθετικό Πλαίσιο

4. Στα άρθρα πρώτο και τρίτο του Νόμου 2338/1995 ορίζεται:

«Άρθρο Πρώτο Κυρώνεται και αποκτά ισχύ νόμου η "Σύμβαση Ανάπτυξης Αεροδρομίου" που υπογράφηκε στην Αθήνα στις 31 Ιουλίου 1995 μεταξύ του Ελληνικού Δημοσίου αφ' ενός και αφ'ετέρου των εταιριών HochtiefAktiengesellschaft vorm. Helfmann, ABB CabreMag Schaltanlagen AG, H. Krantz - TKT GmbH και Flughafen Athen Spata Projektgesellschaft mbH το κείμενο της οποίας ακολουθεί στα ελληνικά και στα αγγλικά: ... Άρθρο τρίτο 1. Ιδρύεται νομικό πρόσωπο ιδιωτικού δικαίου με τη μορφή ανώνυμης εταιρίας, έδρα το Δήμο Σπάτων και επωνυμία "Διεθνής Αερολιμένας Αθηνών Α.Ε.". Η Εταιρία αυτή είναι κοινής ωφέλειας, λειτουργεί σύμφωνα με τους κανόνες της ιδιωτικής οικονομίας, δεν

υπάγεται στον ευρύτερο δημόσιο τομέα και δεν εφαρμόζονται σε αυτήν οι διατάξεις που διέπουν τις εταιρίες που άμεσα ή έμμεσα ανήκουν στο Δημόσιο. Η Εταιρία αυτή διέπεται από τον παρόντα νόμο και συμπληρωματικά από τις διατάξεις του Κ.Ν. 2190/1920 ».

Το άρθρο 32.2 του ίδιου νόμου προβλέπει: «Αποζημίωση καταβλητέα από το Ελληνικό Δημόσιο: Εκτός αν άλλως ορίζεται στην παρούσα Σύμβαση, σε περίπτωση οποιασδήποτε παράβασης ή αθέτησης από το Ελληνικό Δημόσιο των υποχρεώσεων του κατά την παρούσα Σύμβαση ή σύμφωνα με αυτήν, [εκτός οποιασδήποτε υποχρεώσεως που του επιβάλλεται ως Μετόχου, είτε σύμφωνα με το άρθρο 37 (Συμπεριφορά Μετόχου προ της Εισαγωγής στο Χρηματιστήριο) ή άλλως το Ελληνικό Δημόσιο θα αποζημιώνει την Εταιρεία Αεροδρομίου για τις συνέπειες της εν λόγω παράβασης ή αθέτησης σύμφωνα με το άρθρο 32.3 (Αποζημίωση)..»

Περαιτέρω, σύμφωνα με το άρθρο 32.3.5 (α): «Με την επίλυση οποιασδήποτε διαφοράς που αναφέρεται στο Άρθρο 32.3.4: (α) Το Ελληνικό Δημόσιο θα καταβάλλει αμέσως στην Εταιρεία Αεροδρομίου οποιαδήποτε ποσά που διαπιστώνεται ότι οφείλονται στην Εταιρεία Αεροδρομίου και παραμένουν ανεξόφλητα μαζί με τον επ' αυτών τόκο με επιτόκιο που θα είναι»

Το άρθρο 32.4 ορίζει : «Συμψηφισμός: Επιφυλασσόμενου οποιουδήποτε άλλου δικαιώματος που δυνατόν να έχει σύμφωνα με το παρόν, η Εταιρεία Αεροδρομίου θα δικαιούται να συμψηφίζει οποιαδήποτε ποσά οφείλονται από αυτήν στο Ελληνικό Δημόσιο ή σε οποιαδήποτε Ελληνική Δημόσια Υπηρεσία (συμπεριλαμβανομένων οφειλόμενων φόρων) έναντι όλων των ποσών που της οφείλονται από το Ελληνικό Δημόσιο ή από οποιαδήποτε Ελληνική Δημόσια Υπηρεσία σύμφωνα με την παρούσα Σύμβαση.»

Το άρθρο 44 του αυτού ως άνω νόμου 2338/1995 ορίζει : ΕΠΙΛΥΣΗ ΔΙΑΦΟΡΩΝ
Απόφαση: « 44.1.1. Οποιαδήποτε διαφορά κατά την παρούσα Σύμβαση ή σε σχέση με αυτή (εκτός των αναφευόμενων κατά το Άρθρο 37 ή σύμφωνα με αυτό η κατ' εφαρμογή του (Συμπεριφορά Μετόχων προ της Εισαγωγής στο Χρηματιστήριο), θα φέρεται από το Ελληνικό Δημόσιο, την Εταιρεία Αεροδρομίου ή, κατά περίπτωση, από τα Μέλη της Κοινοπραξίας που έχουν εμπλακεί στη διαφορά, πρώτα στον Υπουργό Εθνικής Οικονομίας (ή οποιοδήποτε Πρόσωπο έχει υποδειχθεί από τον Υπουργό αυτόν με απόφαση δημοσιευμένη στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως) και τον Αντιπρόεδρο του Διοικητικού Συμβουλίου που θα συναντηθούν και θα προσπαθήσουν να επιλύσουν τα μεταξύ του αναφευόμενα ζητήματα. Η κοινή και ομόφωνη απόφαση του Υπουργού (ή του υποδειχθέντος από αυτόν) και του Αντιπροέδρου θα είναι οριστική και θα δεσμεύει τα διάδικα μέρη. 44.3 Διαιτησία: Οποιαδήποτε διαφορά κατά την παρούσα Σύμβαση ή σύμφωνα με αυτή τη σχέση με αυτή που δεν λύεται σύμφωνα με το Άρθρο 44.1 (Απόφαση) ή 44.2. (Επιτροπή Επίλυσης Διαφορών) θα παραπέμπεται σε διαιτησία εκ τριών διαιτητών, σύμφωνα με τους εκάστοτε ισχύοντες κανόνες του Διεθνούς Διαιτητικού Δικαστηρίου του Λονδίνου. »..... « Τόπος διεξαγωγής της διαιτησίας θα είναι το Λονδίνο και η διαιτησία θα διεξαχθεί στην αγγλική γλώσσα. ... Η απόφαση των διαιτητών θα είναι οριστική, τελική και αμετάκλητος, μη υποκείμενη σε κανένα τακτικό ή έκτακτο ένδικο μέσο και θα αποτελεί εκτελεστό τίτλο που δεν θα απαιτείται να κηρυχθεί εκτελεστός από τα

Δικαστήρια και το Ελληνικό Δημόσιο, κάθε μέλος της Κοινοπραξίας και η Εταιρεία Αεροδρομίου αποκλείουν οποιοδήποτε δικαίωμα ασκήσεως ενδίκου μέσου σε οποιοδήποτε δικαστήριο που θα είχε άλλως δικαιοδοσία. »

Το άρθρο 45 του ίδιου νόμου ορίζει : « 45.2. Δίκαιο: Η παρούσα Σύμβαση θα διέπεται και θα ερμηνεύεται σύμφωνα με τους νόμους της Ελληνικής Δημοκρατίας»

Το άρθρο 1 της ΣΑΑ αναφέρει: ΕΡΜΗΝΕΙΑ, 1.1. Ορισμοί«"Ελληνική Δημόσια Υπηρεσία" σημαίνει κάθε υπηρεσία, αρχή, τμήμα, κεντρική τράπεζα, υπουργείο ή άλλο Πρόσωπο (αυτόνομο ή μη) του Ελληνικού Δημοσίου, η οποιοδήποτε νομικό πρόσωπο ελεγχόμενο από το Ελληνικό Δημόσιο..... »

Το άρθρο 25.10 της ΣΑΑ προβλέπει : 25.10.Οι διατάξεις του παρόντος άρθρου 25(Φόροι και τέλη) δύνανται να τροποποιηθούν μεταξύ της Εταιρείας Αεροδρομίου και του Ελληνικού Δημοσίου εκπροσωπούμενου από τον Υπουργό Εθνικής Οικονομίας,κυρούμενη με Προεδρικό Διάταγμα εκδιδόμενο μετά από πρόταση του ανωτέρω Υπουργού. »

Το άρθρο 28.3.4 της ΣΑΑ προβλέπει : «.Εαν το Ελληνικό Δημόσιο ή η Εταιρεία Αεροδρομίου επιτρέψει την ικανοποίηση ή διακανονισμό οποιασδήποτε απαίτησης, αξίωσης,αγωγής η διαδικασίας που αναφέρεται στο παρόν Άρθρο 28 (Ευθύνη) χωρίς την προηγούμενη έγγραφη συναίνεση του άλλου μέρους (στην περίπτωση του Ελληνικού Δημοσίου,εκπροσωπούμενου από τον Υπουργό Εθνικής Οικονομίας δεν θα δικαιούται να προβάλλει απαίτηση κατά του άλλου»ενώ το άρθρο 43.1. Διευθύνσεις: 43.1.1 «Γενικά: Κάθε γνωστοποίηση που πρόκειται να γίνει σύμφωνα με την παρούσα Σύμβαση θα γίνεται με FAX, του Telex ή τη διεύθυνση και με την ένδειξη εις προσοχή, αν υπάρχει, που θα καθορίζεται εκάστοτε για το σκοπό της παρούσας Σύμβασης από το Ελληνικό Δημόσιο, την Εταιρεία Αεροδρομίου, την ΥΠΑ ή/και τον Εκπρόσωπο των Δανειστών σε κάθε ένα από τους άλλους και, στην περίπτωση των Μελών της Κοινοπραξίας, όπως καθορίζεται στο Άρθρο 43.1.3. (Μέλη της Κοινοπραξίας). 43.1.2 Ελληνικό Δημόσιο και ΥΠΑ: (α) Οι αρχικοί αριθμοί FAX, οι διευθύνσεις και οι ενδείξεις που υποδεικνύονται από το Ελληνικό Δημόσιο και την ΥΠΑ για τους σκοπούς του Άρθρου 43.1.1. είναι οι ακόλουθοι: Ελληνικό Δημόσιο Υπουργείο Εθνικής Οικονομίας Οδός Νίκης αριθ.5 Τ.Κ. 10180. Εις προσοχή: Υπουργού Εθνικής Οικονομίας Αντίγραφο να κοινοποιηθεί προς: Υπουργείο Μεταφορών και Επικοινωνιών (β) Οποιαδήποτε γνωστοποίηση που θα γίνει από το Ελληνικό Δημόσιο κατά την παρούσα Σύμβαση ή σύμφωνα με αυτή θα γίνεται από τον Υπουργό Εθνικής Οικονομίας ή οποιοδήποτε Πρόσωπο καθοριζόμενο από τον Υπουργό αυτόν με Απόφαση δημοσιευόμενη στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως» .

5.Το Νομοθετικό Διάταγμα υπ'αριθ. 4220/της 19/19 Σεπτ. 1961 (ΦΕΚ Α173) : Περί κυρώσεως της εν Ν. Υόρκη την 10ην Ιουν. 1958 υπογραφείσης συμβάσεως περί αναγνωρίσεως και εκτελέσεως αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων αναφέρει: « Άρθρον πρώτον. Κυρούται και έχει πλήρη ισχύν νόμου η εν Νέα Υόρκη υπογραφείσα από 10 Ιουνίου 1958 σύμβασις "περί αναγνωρίσεως και εκτελέσεως αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων", εις ην προσεχώρησε και η Ελλάς διά της από 22 Δεκεμβρίου 1958 δηλώσεως αυτής, της οποίας συμβάσεως το κείμενον έπεται εν γαλλικώ πρωτοτύπω και ελληνική μεταφράσει:

ΣΥΜΒΑΣΙΣ Περί Αναγνώρισεως και Εκτελέσεως των Αλλοδαπών Διαιτητικών Αποφάσεων. Άρθρον 1.- 1. Η παρούσα Σύμβασις εφαρμόζεται επί της αναγνώρισεως και εκτελέσεως των διαιτητικών αποφάσεων των εκδοθεισών επί του εδάφους Κράτους διαφόρου εκείνου εν τω οποίω επιζητείται η αναγνώρισις και εκτέλεσις των αποφάσεων, και προερχομένων εκ διαφορών μεταξύ φυσικών ή νομικών προσώπων. Εφαρμόζεται ωσαύτως επί διαιτητικών αποφάσεων αίτινες δεν θεωρούνται ως ημεδαπαί αποφάσεις εν τω Κράτει εν τω οποίω επιζητείται η αναγνώρισις και εκτέλεσις των. 2. Νοούνται ως "διαιτητικάι αποφάσεις" ουχί μόνον αι αποφάσεις αι εκδοθείσαι υπό διαιτητών διορισθέντων δια συγκεκριμένας περιπτώσεις, αλλ' ωσαύτως και εκείναι αίτινες εξεδόθησαν υπό μονίμων διαιτητικών οργάνων εις τα οποία τα μέρη υπεβλήθησαν. 3. Κατά την στιγμήν της υπογραφής ή της επικυρώσεως της παρούσης Συμβάσεως, της προσχωρήσεως εις ταύτην ή της γνωστοποιήσεως της υπό του άρθρου 10 προβλεπομένης επεκτάσεως, παν Κράτος θα δύναται, βάσει της αμοιβαιότητος να δηλώσῃ ὅτι θα εφαρμόσῃ την Σύμβασιν μόνον ἐπὶ της αναγνώρισεως και εκτελέσεως αποφάσεων εκδοθεισών επί του εδάφους ετέρου συμβαλλομένου Κράτους. Θα δύναται ωσαύτως να δηλώσῃ ὅτι θα εφαρμόσῃ την Σύμβασιν αποκλειστικῶς ἐπὶ διαφορῶν προερχομένων ἐξ ἐννόμων σχέσεων, συμβατικών ή εξωσυμβατικών αίτινες θεωρούνται ως ἐμπορικαί υπό του δικαίου του (του Κράτους το οποίον προβαίνει εις την εν λόγω δήλωσιν).

Άρθρον 2.- 1. Ἐκαστον των συμβαλλομένων Κρατῶν αναγνωρίζει την συμφωνίαν διὰ της οποίας τα μέρη υποχρεούνται να υποβάλλωσιν εις διαιτησίαν ἀπάσας τας διαφοράς ή ωρισμένας εκ των διαφορών, αίτινες ανεφύησαν ή θα ηδύναντο να αναφυώσι μεταξύ των, αναφορικῶς προς συγκεκριμένην ἐννομον σχέσιν, συμβατικὴν ή εξωσυμβατικὴν, αναφερομένην εις θέμα ἐπιδεκτικόν ρυθμίσεως διὰ διαιτησίας. 2. Νοείται διὰ του ὅρου "ἐγγραφος συμφωνία" διαιτητικὴ ρήτρα περιληφθεῖσα εν συμβάσει, ή συνυποσχετικόν, ἄτινα υπεγράφησαν υπό τωνμερών, ή περιέχονται εις ανταλλαγὴν ἐπιστολῶν ή τηλεγραφημάτων. 3. Το Δικαστήριον ενός των συμβαλλομένων Κρατῶν, ἐπιλαμβανόμενον ἀγωγῆς ἐπὶ θέματος ως προς το οποίον τα μέρη ἔχουν συνάψει συμφωνίαν εν τη ἐννοίᾳ του παρόντος άρθρου, θα παραπέμπῃ τα μέρη εις διαιτησίαν, αἰτήσῃ ενός ἐξ αὐτῶν, ἐκτός ἐάν διαπιστώνῃ ὅτι η εν λόγω συμφωνία εἶναι ἄκυρος, ἀνενεργῆς ή μη ἐπιδεκτικὴ ἐφαρμογῆς.

Άρθρον 3.- Ἐκαστον των συμβαλλομένων Κρατῶν θα αναγνωρίζῃ το κύρος διαιτητικῆς τινός ἀποφάσεως και θα ἐπιτρέπῃ την ἐκτέλεσιν της τοιαύτης ἀποφάσεως συμφώνως προς τους δικονομικοὺς κανόνας οἵτινες ἀκολουθοῦνται εν τῷ ἐδάφει ἐνθα γίνεται η ἐπὶ κλήσις της ἀποφάσεως, υπό τας εν τοις ἐπομένοις ἀρθροῖς ἀναγραφόμενας προϋποθέσεις. Δεν θα ἐπιβάλλωνται, διὰ την ἀναγνώρισιν ή ἐκτέλεσιν των διαιτητικῶν ἀποφάσεων ἐπὶ των οποίων εφαρμόζεται η παρούσα Σύμβασις, προϋποθέσεις αἰσθητῶς αὐστηρότεραι οὔτε δικαστικά ἐξοδα αἰσθητῶς ἀνώτερα, των ἐπιβαλλομένων διὰ την ἀναγνώρισιν ή ἐκτέλεσιν ἡμεδαπῶν διαιτητικῶν ἀποφάσεων.

Άρθρον 4.- 1. Διὰ να ἐπιτύχῃ την υπό του προηγουμένου άρθρου προβλεπομένην ἀναγνώρισιν και ἐκτέλεσιν, ἐκεῖνο εκ των μερῶν ὅπερ αἰτεῖται

την αναγνώρισιν και εκτέλεσιν δέον να προσκομίση ταυτοχρόνως προς την αίτησιν: α) το πρωτότυπον της αποφάσεως δεόντως βεβαιωμένον ή αντίγραφον του πρωτοτύπου τούτου πληρούν τας διά την αυθεντικότητά του απαιτουμένας προϋποθέσεις.β) Το πρωτότυπον της συμφωνίας της προβλεπομένης υπό του άρθρου 2 ή αντίγραφον πληρούν τας διά την αυθεντικότητά του απαιτουμένας προϋποθέσεις.2. Εάν η ρηθείσα απόφασις ή η ρηθείσα συμφωνία δεν είναι συντεταγμένη εις επίσημον γλώσσαν της χώρας εν τη οποία γίνεται επίκλησις της αποφάσεως, εκείνο εκ των μερών όπερ αιτείται την αναγνώρισιν και εκτέλεσιν της αποφάσεως δέον να προσκομίση μετάφρασιν των εγγράφων τούτων εις την γλώσσαν ταύτην. Η μετάφρασις δέον να κυρωθή υπό επισήμου ή ορκισθέντος επί τούτω μεταφραστού ή υπό διπλωματικού ή προξενικού πράκτορος.

Άρθρον 5.- 1. Η αναγνώρισις και εκτέλεσις της αποφάσεως δύναται να απορριφθή μόνον, τη αιτήσει του μέρους εναντίον του οποίου γίνεται επίκλησις ταύτης, εφ' όσον τούτο (το μέρος) προσκομίξη εις την αρμοδίαν αρχήν της χώρας ένθα επιζητείται η αναγνώρισις και εκτέλεσις την απόδειξιν ότι: α) τα εις την συμφωνίαν περί ης το άρθρον 2 μέρη, είχαν βάσει του επ' αυτών εφαρμοστέου δικαίου, ανικανότητα τινά, ή ότι η εν λόγω συμφωνία δεν είναι έγκυρος βάσει του δικαίου εις το οποίον τα μέρη την υπήγαγον, και εν ελλείψει ενδείξεως περί τούτου, βάσει του δικαίου της χώρας εν τη οποία εξεδόθη η απόφασις ή β) εκείνο εκ των μερών εναντίον του οποίου γίνεται επίκλησις της αποφάσεως δεν ήτο δεόντως πληροφορημένον περί του ορισμού του διαιτητού ή περί της διαδικασίας της διαιτησίας ή ότι του ήτο αδύνατον δι' άλλον τινά λόγον να ποιήσεται χρήσιν των εις την διάθεσίν του μέσων ή γ) η απόφασις αναφέρεται εις διαφοράν μη προβλεπομένην υπό του συνυποσχετικού, ή μη περιλαμβανομένην εις τας διατάξεις της διαιτητικής ρήτηρας, ή ότι περιλαμβάνει αποφάσεις υπερβαινούσας τους όρους του συνυποσχετικού ή της διαιτητικής ρήτηρας εν τούτοις, εάν αι διατάξεις της αποφάσεως, αι αναφερόμεναι εις θέματα άτινα υπεβλήθησαν εις την διαιτησίαν, δύνανται να αποχωρισθώσιν εκείνων αίτινες αναφέρονται εις θέματα μη υποβληθέντα εις την διαιτησίαν, αι πρώται δύνανται να αναγνωρισθούν και εκτελεσθούν ή δ) η συγκρότησις του διαιτητικού δικαστηρίου ή η διαιτητική διαδικασία δεν ήτο σύμφωνος προς την συμφωνίαν των μερών, ή εν ελλείψει συμφωνίας ότι δεν ήτο σύμφωνος προς το δίκαιον της χώρας ένθα έλαβε χώραν η διαιτησία ή ε) η απόφασις δεν κατέστη εισέτι δεσμευτική διά τα μέρη ή ακυρώθη ή ανεστάλη υπό αρμοδίας αρχής της χώρας, εν τη οποία, ή κατά το δίκαιον της οποίας, εξεδόθη η απόφασις.2. Η αναγνώρισις και εκτέλεσις διαιτητικής αποφάσεως θα δύναται ωσαύτως ν' απορριφθή, εάν η αρμοδία αρχή της χώρας ένθα ζητείται η αναγνώρισις και εκτέλεσις διαπιστώνη:α) ότι, κατά το δίκαιον της εν λόγω χώρας, το αντικείμενον της διαφοράς δεν είναι επιδεκτόν ρυθμίσεως διά διαιτησίας ή β) ότι η αναγνώρισις και εκτέλεσις της αποφάσεως θα ήτο αντίθετος προς την δημοσίαν τάξιν της εν λόγω χώρας.»

Το άρθρο 28 του Συντάγματος ορίζει «1. Οι γενικά παραδεγμένοι κανόνες του διεθνούς δικαίου, καθώς και οι διεθνείς συμβάσεις, από την επικύρωσή τους με νόμο και τη θέση τους σε ισχύ σύμφωνα με τους όρους καθεμιάς, αποτελούν αναπόσπαστο μέρος του εσωτερικού ελληνικού δικαίου και υπερσχύουν από κάθε

άλλη αντίθετη διάταξη νόμου. »

6. Οι σχετικές διατάξεις του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας αναφέρουν : Άρθρο 903. «Με επιφύλαξη αυτών που ορίζουν διεθνείς συμβάσεις, αλλοδαπή διαιτητική απόφαση αποτελεί δεδικασμένο, χωρίς άλλη διαδικασία, αν συντρέχουν οι ακόλουθες προϋποθέσεις: 1) αν η συμφωνία διαιτησίας στην οποία βασίστηκε η έκδοσή της είναι έγκυρη κατά το δίκαιο που τη διέπει, 2) αν το αντικείμενο της διαιτητικής απόφασης μπορεί να γίνει αντικείμενο συμφωνίας διαιτησίας κατά το ελληνικό δίκαιο, 3) αν η απόφαση δεν προσβάλλεται με ένδικα μέσα ή- προσφυγή ή δεν εκκρεμεί διαδικασία αμφισβήτησης του κύρους της, 4) αν ο διάδικος που νικήθηκε δεν στερήθηκε κατά τη διαιτητική διαδικασία το δικαίωμα της υπεράσπισης, 5) αν η απόφαση δεν είναι αντίθετη με απόφαση ελληνικού δικαστηρίου που εκδόθηκε στην ίδια υπόθεση και αποτελεί δεδικασμένο για τους διαδίκους μεταξύ των οποίων εκδόθηκε η αλλοδαπή διαιτητική απόφαση, 6) αν η απόφαση δεν είναι αντίθετη προς τη δημόσια τάξη ή προς τα χρηστά ήθη. »

Άρθρο 904. 1. «Αναγκαστική εκτέλεση μπορεί να γίνει μόνο βάσει εκτελεστού τίτλου. 2. Εκτελεστοί τίτλοι είναι α) ..., β) οι διαιτητικές αποφάσεις, γ) (...)»

Άρθρο 905. «1. Με επιφύλαξη αυτών που ορίζουν διεθνείς συμβάσεις και κανονισμοί της Ευρωπαϊκής Ένωσης μπορεί να γίνει στην Ελλάδα αναγκαστική εκτέλεση βασισμένη σε αλλοδαπό τίτλο από τότε που θα τον κηρύξει εκτελεστό απόφαση του μονομελούς πρωτοδικείου της περιφέρειας όπου κείται η κατοικία και, αν δεν έχει κατοικία, η διαμονή του οφειλέτη και, αν δεν έχει ούτε διαμονή, του μονομελούς πρωτοδικείου της πρωτεύουσας του Κράτους. Το μονομελές πρωτοδικείο δικάζει κατά τη διαδικασία των άρθρων 740 έως 781. 2. Το μονομελές πρωτοδικείο κηρύσσει εκτελεστό τον αλλοδαπό τίτλο, εφόσον είναι εκτελεστός κατά το δίκαιο του τόπου όπου εκδόθηκε και δεν είναι αντίθετος προς τα χρηστά ήθη ή προς τη δημόσια τάξη. 3. Αν ο αλλοδαπός τίτλος είναι δικαστική απόφαση, για να κηρυχθεί εκτελεστός πρέπει να συντρέχουν και οι όροι του άρθρου 323 αριθ. 2 έως 5. 4. (...)»

7. Τα άρθρα 35 και 36 του Ν. 2735/1999 ,Διεθνής Εμπορική Διαιτησία (ΦΕΚ Α 167/18.8.1999), ορίζουν :Άρθρο 35 : «Δεδικασμένο και εκτελεστότητα 1. Η διαιτητική απόφαση δεν υπόκειται σε ένδικα μέσα. 2. Εφόσον από τη συμφωνία διαιτησίας δεν προβλέπεται προσφυγή κατά της διαιτητικής απόφασης σε άλλους διαιτητές ή πέρασε η ορισμένη για την προσφυγή προθεσμία, η διαιτητική απόφαση αποτελεί από την έκδοσή της δεδικασμένο κατά το άρθρο 896 του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας και είναι εκτελεστή. 3. »Άρθρο 36 Αναγνώριση και εκτέλεση αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων: «Η αναγνώριση και εκτέλεση αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων γίνεται σύμφωνα με τις διατάξεις του ΝΔ 4220 της 19/19 Σεπτεμβρίου 1961 «Περί κυρώσεως της εν Νέα Υόρκη την 10ην Ιουνίου 1958 υπογραφείσης συμβάσεως περί αναγνωρίσεως και εκτελέσεως αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων».

8. Στους κανόνες διαιτησίας LCIA 2014 (LCIA Arbitration Rules (2014) αναφέρεται: 26.8 Κάθε απόφαση (συμπεριλαμβανομένων των λόγων για την εν λόγω ανάθεση) θα είναι τελική και δεσμευτική για τα μέρη. Τα μέρη αναλαμβάνουν την υποχρέωση να εκτελούν την απόφαση άμεσα και χωρίς καμία καθυστέρηση (υπόκεινται μόνο στο άρθρο 27) και τα μέρη παραιτούνται αμετάκλητα από το δικαίωμά τους να ασκήσουν

κάθε μορφή έφεσης, αναθεώρησης ή προσφυγής σε οποιοδήποτε εθνικό δικαστήριο ή άλλη δικαστική αρχή, κατά το μέρος που η παραίτηση αυτή δεν απαγορεύεται βάσει οποιουδήποτε εφαρμοστέου δικαίου. (and the parties also waive irrevocably their right to any form of appeal, review or recourse to any state court or other legal authority, insofar as such waiver shall not be prohibited under any applicable law.)

26.8 Every award (including reasons for such award) shall be final and binding on the parties. The parties undertake to carry out any award immediately and without any delay (subject only to Article 27); and the parties also waive irrevocably their right to any form of appeal, review or recourse to any state court or other legal authority, insofar as such waiver shall not be prohibited under any applicable law.)

9. Στο άρθρο 83 του ΝΔ 356/1974 «Περί Κώδικος Εισπράξεως Δημοσίων Εσόδων» (ΚΕΔΕ - ΦΕΚ 90 Α), ως ισχύει (μετά την τροποποίησή του με το άρθρο 11 Ν.3943/2011, ΦΕΚ Α 66/31.3.2011 και την παρ.9 του άρθρου 7 του Ν. 4224/2013 (ΦΕΚ Α 288/31.12.2013) με ημερομηνία ισχύος την 1.1.2014) ορίζεται:

«1. Βέβαιη και εκκαθαρισμένη χρηματική απαίτηση του οφειλέτη κατά του Δημοσίου, η οποία αποδεικνύεται με τελεσίδικη δικαστική απόφαση ή δημόσιο έγγραφο, συμψηφίζεται με βεβαιωμένα χρέη αυτού προς το Δημόσιο. 2. Ο συμψηφισμός προτείνεται με δήλωση του οφειλέτη που υποβάλλεται στη Δ.Ο.Υ., η οποία είναι αρμόδια για την είσπραξη του χρέους. Ο συμψηφισμός μπορεί να ενεργείται και αυτεπάγγελτα, με πράξη του προϊσταμένου της ίδιας υπηρεσίας, εφόσον από τα υπάρχοντα στοιχεία αποδεικνύεται η απαίτηση του οφειλέτη. Απαίτηση του Δημοσίου παραγεγραμμένη αντιτάσσεται σε συμψηφισμό για μια τριετία από τη συμπλήρωση της παραγραφής. Η δήλωση του οφειλέτη για συμψηφισμό της απαίτησης κατά του Δημοσίου ή το έγγραφο του προϊσταμένου της Δ.Ο.Υ. για αυτεπάγγελτο συμψηφισμό κοινοποιείται στην εκκαθαρίζουσα την απαίτηση υπηρεσία, η οποία υποχρεούται σε άμεση απόδοση του συμψηφισθέντος ποσού.»^α..... 3. Με τις πιο πάνω προϋποθέσεις επιτρέπεται ο συμψηφισμός απαιτήσεων κατά του Δημοσίου με χρέη προς το Δημόσιο που καταβάλλονται με ταυτόχρονη υποβολή δήλωσης φόρου ή άλλου εσόδου. 4. Με το συμψηφισμό οι αμοιβαίες απαιτήσεις αποσβένονται από την ημερομηνία που συνυπήρξαν και κατά το μέρος που καλύπτονται, με την επιφύλαξη των άρθρων 89 και 94 του ν. 2362/1995 (Φ Ε Κ 247 Α'). 5. Αναστολή είτε του νόμιμου τίτλου βεβαίωσης ή είσπραξης είτε της ταμειακής βεβαίωσης είτε των πράξεων διοικητικής εκτέλεσης, από το νόμο ή βάσει απόφασης δικαστηρίου ή διοικητικού οργάνου, δεν εμποδίζει τη διενέργεια του συμψηφισμού 6. Με απόφαση του Υπουργού Οικονομικών καθορίζονται οι προϋποθέσεις και η ειδικότερη διαδικασία, με την τήρηση των οποίων εξαιρούνται από τον αυτεπάγγελτο συμψηφισμό χρηματικές απαιτήσεις του οφειλέτη έναντι του Δημοσίου με βεβαιωμένα αλλά μη ληξιπρόθεσμα χρέη του προς το Δημόσιο. 7. Κατά τα λοιπά ισχύουν οι διατάξεις του Αστικού Κώδικα. »

10. Εξάλλου, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 440 του Α.Κ. : «Ο συμψηφισμός επιφέρει απόσβεση των μεταξύ δύο προσώπων αμοιβαίων απαιτήσεων όσο καλύπτονται, αν είναι ομοειδείς κατά το αντικείμενο και ληξιπρόθεσμες», ενώ κατά τη διάταξη του επόμενου άρθρου 441: «Ο συμψηφισμός επέρχεται αν ο ένας τον επικαλεστεί με δήλωση προς τον άλλο. Η πρόταση του συμψηφισμού επιφέρει απόσβεση των αμοιβαίων απαιτήσεων από τότε που συνυπήρξαν». Το άρθρο 451 του

Α.Κ. ορίζει :« Δεν επιτρέπεται συμψηφισμός κατά ακατάσχετης απαίτησης»

11. Το άρθρο 4 του ν.3068/2002 ορίζει : «1. Η αναγκαστική εκτέλεση για να ικανοποιηθεί χρηματική απαίτηση κατά του Δημοσίου, των οργανισμών τοπικής αυτοδιοίκησης και των λοιπών Ν.Π.Δ.Δ. γίνεται με κατάσχεση της ιδιωτικής περιουσίας αυτών. Αποκλείεται η κατάσχεση απαιτήσεων που πηγάζουν από έννομη σχέση δημοσίου δικαίου ή απαιτήσεων χρηματικού ή μη αντικειμένου το οποίο έχει ταχθεί για την άμεση εξυπηρέτηση ειδικού δημόσιου σκοπού. »

III. ΑΝΑΛΥΣΗ- ΕΡΜΗΝΕΙΑ

Από το συνδυασμό των άνω διατάξεων προκύπτουν τα εξής:

12. Η Σύμβαση της Ν. Υόρκης, που κυρώθηκε με το Ν.Δ. 4220/1961 περί αναγνώρισης και εκτελέσεως αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων, σχετίζεται με την αναγνώριση και εκτέλεση των διαιτητικών συμφωνιών(Άρθρα I και II)και με την αναγνώριση και εκτέλεση των διαιτητικών αποφάσεων(Άρθρα I, III-VII),πρέπει δε το δικαστήριο να την ερμηνεύει σύμφωνα με τα άρθρα 31 και 32 της Σύμβασης της Βιέννης και υπέρ της αναγνώρισεως και εκτελέσεως,ενώ η μη εφαρμογή της Διεθνούς Σύμβασης επισύρει την διεθνή ευθύνη του Κράτους(Οδηγός του ICCA για την ερμηνεία της Σύμβασης της ΝΕΑΣ ΥΟΡΚΗΣ του 1958, Εγχειρίδιο για δικαστές) .

Στο άρθρο 1 αυτής προσδιορίζονται ως αλλοδαπές διαιτητικές αποφάσεις ,αυτές οι οποίες εκδόθηκαν στο έδαφος κράτους διάφορου από εκείνο, στο οποίο ζητείται η αναγνώριση, καθώς και εκείνες, οι οποίες δεν θεωρούνται ως ημεδαπές του κράτος, όπου ζητείται η αναγνώριση.Υπό τους περιορισμούς της αμοιβαιότητας και της εμπορικότητας της διαφοράς (άρθρο 2), η Σύμβαση της Ν. Υόρκης διατηρήθηκε σε ισχύ και μετά την εισαγωγή του Κώδικα Πολιτικής Δικονομίας (άρθρο 2 Εισ. Ν. Κ.Πολ.Δ.) και αποτελεί ,από της κυρώσεώς της, εσωτερικό δίκαιο. Κατά το άρθρο 3 για την αναγνώριση και κήρυξη εκτελεστής αλλοδαπής διαιτητικής αποφάσεως τηρείται η διαδικασία της πολιτείας στην οποία επιζητείται η αναγνώριση ή η εκτέλεση. Η αναγνώριση και κήρυξη της εκτελεστότητας των αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων, βάσει της σύμβασης της Νέας Υόρκης, γίνεται εφόσον, κατά το άρθρο 4 αυτής, το ενδιαφερόμενο μέρος προσκομίζει τα σε αυτό αναφερόμενα έγγραφα, ταυτόχρονα με την προς τούτο αίτηση, δυνάμενη να απορριφθεί για τους προβλεπόμενους στο άρθρο 5 λόγους .(ΟΛΑΠ 8/1997 ΕΛΛΔνη 1997.764, ΟΛΑΠ 6/1990 ΝοΒ 1990.1321, ΟΛΑΠ 899/1985 ΝοΒ 33.1399, ΟΛΑΠ 1572/1981 ΝοΒ 30.1053,ΑΠ 1066/2007 ΝοΒ 56.1236, Γ. Μαριδάκης, Η εκτέλεση των αλλοδαπών αποφάσεων, 149-152, Φραγκίστας/ Π. Γέσιου- φαλτσή, Οι διεθνείς συμβάσεις της Ελλάδας κατά το αστικό διαιτητικό δίκαιο, 223-226, Κρίσπη/ Νικολετοπούλου, ΕΕ.Ν

25.507 επ., Γ. Μητσόπουλου ΙΕ. Ποδηματά, Γνμδ, ΝοΒ 2007. 1267, Κεραμέα/Κονδύλη/ Νίκα, Ερμηνεία ΚΠολΔ, άρθρ. 906 αρ. 10 επόμε. με παραπομπές).

Με βάση τις διατάξεις του ΝΔ 4220/1961 ως και τα άρθρα 897, 898, 899, και 901 ΚΠολΔ αλλά και το Ν. 2735/1999, γίνεται δεκτό ότι τα ελληνικά δικαστήρια στερούνται μεν διεθνούς δικαιοδοσίας για την εξέταση του κύρους των αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων, [ΑΠ 62/2016, 64/2016, 113 2016, 1618/2007, 250/1990, ΑΠ [Ολομ] 899/1985, 1572/1981, 11/2009 απόφαση της Ολομελείας του Αρείου Πάγου, η οποία εκδόθηκε επί αιτήσεως που αφορούσε την κήρυξη εκτελεστής στην Ελλάδα διαιτητικής απόφασης η οποία είχε εκδοθεί από διαιτητικό δικαστήριο με έδρα το Λονδίνο, με εφαρμοστέο διαδικαστικό δίκαιο τον αγγλικό νόμο περί διαιτησίας, τότε Arbitration Act 1979, νυν Arbitration Act 1996 ΝΟΜΟΣ], δύνανται όμως ν' αρνηθούν να αναγνωρίσουν ή να κηρύξουν αυτές εκτελεστές (Α.Π.14/2015, 10258/1989 Εφ. Αθηνών), εφόσον δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις της πιο πάνω διεθνούς συμβάσεως (ΟΛΑΠ 899/1985, Α.Π.2273/2009) ή αντιβαίνουν στη δημόσια τάξη, κατά την έννοια του άρθρου 33 ΑΚ. Η διάταξη αυτή αποκλείει την αναγνώριση αλλοδαπής διαιτητικής αποφάσεως όταν με αυτήν εισάγονται στη χώρα ρυθμίσεις οι οποίες αντιβαίνουν σε θεμελιώδεις κανόνες και αρχές, που κρατούν σ' αυτή και απηχούν τις κοινωνικές, οικονομικές, πολιτειακές, πολιτικές, θρησκευτικές και άλλες αντιλήψεις, οι οποίες διέπουν το βιοτικό ρυθμό αυτής και αποτελούν το φράγμα εφαρμογής στην ημεδαπή κανόνων αλλοδαπού δικαίου, η οποία μπορεί να προξενήσει διαταραχή στο βιοτικό αυτό ρυθμό, που κυριαρχεί στη χώρα (ΟΛΑΠ 1572/1981, 6/1990, Α.Π.2273/2009). Ο έλεγχος για τυχόν αντίθεση της αλλοδαπής διαιτητικής αποφάσεως στη δημόσια τάξη δεν περιορίζεται μόνο στο διατακτικό, αλλά μπορεί να αναφέρεται και στις αιτιολογίες της αποφάσεως, γενικότερα δε στο περιεχόμενο της διαιτητικής αποφάσεως (ΑΠ 350/1979 ΝοΒ 1979, 1425 = Δ 1979, 278. Γ. Βερβενιώτη, ο.π. σελ. 216). Περαιτέρω, έχει κριθεί ότι για τον έλεγχο της αντιθέσεως στη δημόσια τάξη ερευνώνται όχι μόνο οι ουσιαστικές διατάξεις της διαιτητικής αποφάσεως, αλλά και δικονομικά ζητήματα (ΑΠ 572/1981 ΝοΒ 1982, 1053 ΑΠ 329/1977 ΝοΒ 1977, 1340 ΑΠ 1670/1980 Δ 1981, 207. Γ. Βερβενιώτη, ο.π. σελ. 217 με περαιτέρω παραπομπές στη νομολογία).

Για την απόρριψη ή απόκρουση της αιτήσεως χρειάζεται ο αντίδικος, έναντι του οποίου ζητείται η αναγνώριση και εκτέλεση, να προτείνει ότι συντρέχει μια από τις αναφερόμενες στη Σύμβαση αρνητικές προϋποθέσεις (άρθρ. 5 της Συμβάσεως). Το ημεδαπό δικαστήριο ερευνά όμως αυτεπαγγέλτως, αν το αντικείμενο της διαφοράς δεν είναι επιδεκτικό ρυθμίσεως με διαιτησία κατά το δίκαιο του δικάζοντος

δικαστηρίου ή αν η αναγνώριση και εκτέλεση της αποφάσεως κρίνεται αντίθετη προς τη δημόσια τάξη της χώρας αυτής(βλ. σχετ. ΑΠ 247/2002, ΝΟΜΟΣ, ΟΛΑΠ 6/90,ΟΛΑΠ 17/1999,ΑΠ 108/2001,ΝΟΜΟΣ,Εφαθ 2135/1987 ΝοΒ 35 (1987) 2406 ,Εφαθ 5363/1987 ΕΛΔ 29 (1988) 1222 , Γ. Μαριδάκη σελ. 150, 151 σημ. 62 και 63, Χ. Φρανκίστα - Π. Γέσιου/Φαλτσή, Οι διεθνείς συμβάσεις της Ελλάδος στο αστικό δικονομικό δίκαιο, 1976, σελ. 232, σημ. 11., Μπέη ΠολΔ (Διαιτησία) άρθρ. 903, σελ. 646 επ. ,Γ. Βερβενιώτη σελ. 134 επ.). Η εφαρμογή των κανόνων δημοσίας τάξεως δικαίου δεν μπορεί να αποκλειστεί με την ιδιωτική θέληση, διότι εξυπηρετούν το δημόσιο συμφέρον, χωρίς βέβαια να αποκλείεται και η προστασία των ιδιωτικών συμφερόντων.

Το Άρθρο 7παρ.1 της Συμβάσεως της Ν.Υόρκης επιτρέπει σε ένα μέρος, που επιδιώκει την αναγνώριση ή/ και την εκτέλεση αλλοδαπής διαιτητικής αποφάσεως , να βασιστεί σε κανόνες που είναι περισσότερο ευνοϊκοί, από εκείνους της Συμβάσεως. Ευνοϊκότεροι κανόνες μπορούν να βρεθούν: (i) στο εθνικό δίκαιο του Κράτους του δικάζοντος δικαστηρίου ή (ii) σε συνθήκες που εφαρμόζονται στο έδαφος όπου ζητείται η αναγνώριση και η εκτέλεση και παραπέμπουν σε λιγότερο απαιτητικά κριτήρια,είτε από την άποψη της διαδικασίας είτε των λόγων απόρριψης της αιτήσεως αναγνώρισεως. Η Σύμβαση της Νέας Υόρκης δεν θεσπίζει ένα ολοκληρωμένο δικονομικό καθεστώς για την αναγνώριση και την εκτέλεση των αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων. Όσον αφορά την διαδικασία, η Σύμβαση παρέχει μόνο κανόνες σχετικά με το βάρος της αποδείξεως και τα έγγραφα που πρέπει να υποβάλλονται από τον αιτούντα. Εάν τόσο η Σύμβαση της Νέας Υόρκης όσο και το εθνικό δίκαιο έχουν κανόνες σχετικά με τα ίδια θέματα, η Σύμβαση υπερισχύει του εθνικού δικαίου, εκτός αν η εθνική νομοθεσία είναι ευνοϊκότερη ,ενώ εάν η Σύμβαση της Νέας Υόρκης αναφέρεται ρητά στην εθνική νομοθεσία, τα δικαστήρια οφείλουν να εφαρμόσουν την εθνική νομοθεσία στο βαθμό που τους επιτρέπει η Σύμβαση.

Η διαιτητική απόφαση ενός Κράτους παράγει αποτελέσματα και έχει δεσμευτική ισχύ στο έδαφος του Κράτους στο οποίο εκδόθηκε. Η αναγνώριση των διαιτητικών αποφάσεων ,που προβλέπει η Σύμβαση , είναι η διαδικασία που εντάσσει τις διαιτητικές αποφάσεις στην εθνική έννομη τάξη άλλου Κράτους. Η Σύμβαση της Νέας Υόρκης επιτρέπει στα μέρη να ζητήσουν τέτοια αναγνώριση, ώστε η διαιτητική απόφαση να έχει έννομες συνέπειες σε ένα Κράτος ,το οποίο είναι άλλο απ' αυτό στο οποίο εκδόθηκε η διαιτητική απόφαση (βλέπε Κεφάλαιο I Σύνοψη του ICCA για την Σύμβαση της ΝΥκαι (άρθρο III).

Η Σύμβαση της Νέας Υόρκης, από την κύρωσή της με το ΝΔ 4220/1961, αποτελεί εσωτερικό δίκαιο και, σύμφωνα με το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος, υπερισχύει των διατάξεων των νόμων (ΑΠ 8/1997 ΕΕΝ 1997,403, ΠΓέσιου - Φαλτσή, Συμφωνία διεθνούς διαιτησίας που υπογράφεται από εκπρόσωπο ΑΕ, Δικαιοδοσία και διεθνής δικαιοδοσία των ελληνικών δικαστηρίων για κρίση του κύρους της. Το κύρος της συμφωνίας ως προϋπόθεση αναγνώρισεως της διαιτητικής απόφασης κατά τη Σύμβαση της Ν. Υόρκης, Γνωμοδότηση δημοσιευθείσα στο ΝοΒ 2012 σ. 1081 και 1083 και Γνωμδ. Κ. Μακρίδου Ζητήματα διεθνούς εμπορικής διαιτησίας κατά τη Σύμβαση της Νέας Υόρκης 1996 ΔΕΕ 2011, 645).

Εξάλλου και ο Κανονισμός 44/2001 του Συμβουλίου, καθώς και ο συμπληρωματικός αυτού Καν.(ΕΚ) 593/2008, οι οποίοι ρυθμίζουν ζητήματα εκτελέσεως αποφάσεων, υποθέσεων αστικού και εμπορικού δικαίου, μεταξύ των χωρών στις οποίες εκτείνεται το πεδίο ισχύος τους, έχουν ρητά εξαιρέσει από το πεδίο εφαρμογής τους τις διαιτητικές αποφάσεις, καθώς και τις συμφωνίες διαιτησίας και επιλογής δικαστηρίου. Οι διαιτητικές αποφάσεις, ακόμη και για χώρες μέλη της ΕΕ, διέπονται, ως προς την αναγνώριση και εκτελεστότητά τους, από την πολυμερή σύμβαση της Νέας Υόρκης 1958.

Όπως προκύπτει από τις διατάξεις του Arbitration Act 1996, <<Part III Recognition and enforcement of certain foreign awards>>, *Recognition and enforcement of New York Convention awards 100-103*, και, όπως έχει γίνει δεκτό από σχετικές αποφάσεις των Εθνικών Δικαστηρίων, το Ηνωμένο Βασίλειο κύρωσε την Σύμβαση της Νέας Υόρκης το έτος 1975, κατά συνέπεια η Σύμβαση αυτή αποτελεί εσωτερικό δίκαιο της Αγγλίας. (βλ. 30/2012 Εφ. Πειρ. , υπ' αριθμόν Φ.6546/63/ΑΣ 225/Μ. 1701/26 Απριλίου 1993 έγγραφο του Υπουργείου Εξωτερικών - Τμήμα Συμβάσεων, 40/2013 Μ.Πρ.Τρικ.) Άρα, σύμφωνα με το άρθρο 1 παρ.1 της Σύμβασης της Νέας Υόρκης, οι διατάξεις της έχουν εφαρμογή και στην υπό κρίση περίπτωση. Εντός των Συμβαλλομένων Κρατών, τα κύρια όργανα που είναι υπεύθυνα για την εφαρμογή της Συμβάσεως της Νέας Υόρκης είναι τα δικαστήρια, τα οποία με την απόφασή τους διαμορφώνουν μια νέα νομική κατάσταση και για το λόγο αυτό δεν μπορεί παρά να είναι διαπλαστική απόφαση (Ν. Νίκας, ό.π, σελ. 257).

13. Περαιτέρω, κατά την υπαγωγή του πραγματικού του ερωτήματος στο προεκτεθέν νομικό πλαίσιο διαμορφώθηκαν δύο γνώμες.

Κατά τη πρώτη γνώμη, από όλα τα ανωτέρω συνάγεται, ότι η αναφορά στη ρήτρα διαιτησίας (άρθρο 44.3 του Ν. 2338/1995) της Συμβάσεως Ανάπτυξης Αεροδρομίου Σπάτων, ότι δεν θα απαιτείται η κήρυξη αλλοδαπής διαιτητικής απόφασεως

εκτελεστής στην Ελλάδα, είναι αντίθετη με τις ρυθμίσεις της Συμβάσεως της Νέας Υόρκης, περί αναγνώρισεως και εκτελέσεως αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων, η οποία κυρώθηκε με το ΝΔ 4220/1961 και η οποία, σύμφωνα με το άρθρο 28 παρ. 1 του Συντάγματος, έχει αυξημένη τυπική ισχύ και κατισχύει έναντι κάθε αντίθετης προβλέψεως στη Σύμβαση Ανάπτυξης Αεροδρομίου Σπάτων και κάθε αντίθετης διατάξεως κοινού νόμου (ο.π. Γέσιου· Φαλτσή ΝοΒ 2Θ12, σ. 1080-1082, Β. Σταματόπουλος, Η αυτοτέλεια της συμφωνίας διαιτησίας, Δ 39, σ. 1200] και από της κυρώσεως της κατισχύει (Πρακτικά Ν.Σ.Κ. 1000/2013ΟΛ., 1745/16.4.2013ΟΛ,951/2016). Επομένως, η εταιρεία με την επωνυμία «Διεθνής Αερολιμένας Αθηνών Ανώνυμη Εταιρεία», οφείλει να επιδιώξει την αναγνώριση στην Ελλάδα της, με αριθμό 142821/21.1.2016, αποφάσεως του Διεθνούς Διαιτητικού Δικαστηρίου του Λονδίνου, ως αυτή διορθώθηκε με το από 24 Φεβρουαρίου 2016 Μνημόνιο Διορθώσεων, σύμφωνα με τις διατάξεις του ΝΔ 4420/19.9.1961, κατά την προβλεπόμενη διαδικασία στη Σύμβαση της Ν.Υόρκης, ώστε να έχει έννομες συνέπειες στην ελληνική έννομη τάξη.

Κατά τη δεύτερη γνώμη, η αναφορά στη ρήτρα διαιτησίας (άρθρο 44.3 του Ν. 2338/1995) της Συμβάσεως Ανάπτυξης Αεροδρομίου Σπάτων, ότι δεν θα απαιτείται η κήρυξη αλλοδαπής διαιτητικής αποφάσεως εκτελεστής στην Ελλάδα, είναι αντίθετη με τις ρυθμίσεις της, έχουσας αυξημένης ισχύος, Συμβάσεως της Νέας Υόρκης, περί αναγνώρισεως και εκτελέσεως αλλοδαπών διαιτητικών αποφάσεων, υπό την έννοια ότι δεν είναι δυνατή η αναγκαστική εκτέλεση της διαιτητικής αποφάσεως, χωρίς προηγούμενη δικαστική αναγνώριση και κήρυξη αυτής ως εκτελεστής. Αντιθέτως, κατά την ορθή ερμηνεία του γράμματος και του πνεύματος της Συμβάσεως της Νέας Υόρκης, αυτή δεν απαγορεύει, αλλά αντίθετα προκρίνει την οικειοθελή συμμόρφωση των διαδίκων στις διαιτητικές αποφάσεις. Με τις σχετικές με την αναγνώριση και την εκτέλεση των διαιτητικών αποφάσεων διατάξεις της, η Σύμβαση καθιερώνει μηχανισμό προστασίας για τους νικήσαντες διαδίκους έναντι των δυστροπούντων αντιδίκων, προκειμένου να καταστεί δυνατή η εις βάρος τους αναγκαστική εκτέλεση της διαιτητικής αποφάσεως. Υπό αυτή την έννοια, η διαιτητική ρήτρα του υπό κρίση ερωτήματος πρέπει να ερμηνευθεί ως συμφωνία, μεταξύ των αντισυμβαλλόμενων μερών, για οικειοθελή συμμόρφωση του ηττηθέντος μέρους προς τυχόν εκδοθησομένη διαιτητική απόφαση, χωρίς την απαίτηση κινήσεως της διαδικασίας αναγκαστικής εκτελέσεως, εκ μέρους του νικήσαντος μέρους, που προϋποθέτει τη δικαστική αναγνώριση και κήρυξη ως εκτελεστής της διαιτητικής αποφάσεως.

Όπως προκύπτει από το διατακτικό της διαιτητικής αποφάσεως (παρ. 206 αυτής), όπως διορθωμένη ισχύει, το Διαιτητικό Δικαστήριο, πλην άλλων, με αναφορά στα κατά περίπτωση άρθρα της κυρωθείσας με νόμο Συμβάσεως Αεροδρομίου:

(i) αναγνωρίζει ότι το καθού οφείλει να αποζημιώσει τον προσφεύγοντα για τις φορολογικές επιβαρύνσεις της περιόδου 2008 έως και 2013,

(ii) διατάσσει το καθού να καταβάλει στον προσφεύγοντα το ποσό των 26.839.812,27 ευρώ που αντιστοιχεί στο ποσό που κατέβαλε για φόρους ακίνητης περιουσίας και σχετικά πρόστιμα, καθώς και κάθε επιπλέον σχετικό ποσό που θα απαιτηθεί να καταβάλει στο μέλλον,

(iii) διατάσσει την έντοκη και μέχρι την αποπληρωμή καταβολή των εξής ποσών:

α. 25.634.191,80 ευρώ από την υποβολή της αιτήσεως διατησίας(3.11.2014) ,β. 818.373,16 ευρώ από 31.03.2015, γ. 387.247.31 ευρώ από την Δήλωση απαντήσεως(18.5.2015) και δ. από τη πληρωμή κάθε τυχόν επιπλέον ποσού, όπως αναφέρεται στο σημείο (ii) β και ε. αναγνωρίζει ότι ο προσφεύγων δικαιούται σε συμψηφισμό των πληρωτέων από το καθού ποσών που αναφέρονται στα σημεία (ii) και (iii) κατά τον τρόπο τον προβλεπόμενο στο άρθρο 32.4 της Συμβάσεως Αεροδρομίου.

Περαιτέρω, από το τεθέν υπόψη του Τμήματος ιστορικό προκύπτει ότι το Ελληνικό Δημόσιο έχει νομίμως αποδεχθεί τη σχετική διαιτητική απόφαση, με νόμιμη έγκριση από τον Υπουργό Οικονομικών σχετικού πρακτικού της Ολομελείας του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

Κατόπιν αιτών, μη πιθανολογούμενου λόγου, διακωλυτικού της αναγνωρίσεως της με αριθμό 142821/21.1.2016 διαιτητικής αποφάσεως και με δεδομένο ότι η επίσπευση του χρόνου εξοφλήσεως των επιδικασθεισών τοκοφόρων απαιτήσεων περιορίζει το ύψος των καταβλητέων από το Ελληνικό Δημόσιο τόκων ,δεν κρίνεται σκόπιμη η, κατ' απαίτηση δικαστικής αναγνωρίσεως της διαιτητικής αποφάσεως, παράταση της σχετικής εκκρεμότητας.

14. Περαιτέρω, ο συμψηφισμός που προβλέπεται στο άρθρο 32.4. του Ν.2338/1995(Σ.Α.Α.), αποτελεί συμβατικό συμψηφισμό , και ειδικότερα αποτελεί συμβατική διεύρυνση του δικαιώματος συμψηφισμού με μεταγενέστερη δήλωση(Ερμηνεία Α.Κ. Πουλίτσα ,Σακκέτα ,Κυριακόπουλου , εις. Παρ.τ.σημ 18). Η συμφωνία αυτή είναι έγκυρη κατά το άρθρο 361 του Α.Κ.(Μπαλής παρ. 145,Φραγκίστας αρ ΑΡ.16) .Η σύμβαση συμψηφισμού είναι άτυπη , προϋποθέτει έγκυρες και υπαρκτές απαιτήσεις και δεν πρέπει αντιβαίνει σε απαγορευτική διάταξη νόμου , κατά το άρθρο 174 Α.Κ. Το περιεχόμενο μιας τέτοιας συμβάσεως,

καθορίζουν ελεύθερα τα μέρη, τα οποία μπορούν να συμφωνήσουν τον συμψηφισμό των μεταξύ των υφισταμένων και εγκύρων απαιτήσεων και χωρίς να συντρέχουν οι όροι του νόμου, δηλαδή χωρίς οι αμοιβαίες απαιτήσεις να είναι ληξιπρόθεσμες και ομοειδείς και χωρίς ν' απαιτείται πρόταση συμψηφισμού, με δήλωση του ενός συμβαλλομένου προς τον άλλον. Η σύμβαση περί συμψηφισμού είναι δυνατόν ν' αφορά όχι μόνον αμοιβαίες απαιτήσεις μεταξύ δύο προσώπων, αλλά και απαιτήσεις ευρύτερου κύκλου προσώπων προς ανταπαιτήσεις μεταξύ αυτών (ΑΠ313/1999) Τα αποτελέσματα της συμβάσεως συμψηφισμού κρίνονται από τη σχετική συμφωνία των μερών, συμπληρώνονται δε από τις διατάξεις που ισχύουν για το μονομερή συμψηφισμό, εκτός από το αποτέλεσμα της αναδρομικής αποσβέσεως των απαιτήσεων, που εάν δεν έχει συμφωνηθεί ρητά, δεν ισχύει (Φραγκίστας αρ.29, Γεωργιάδης – Σταθόπουλος άρθρο 440 αρ. 17, ΑΠ 780/1958).

Ο συμψηφισμός προβλέπεται και ρυθμίζεται και από τις διατάξεις του άρθρου 83 του ΚΕΔΕ και των άρθρων 440-452 του Α.Κ., σύμφωνα με τις οποίες συμψηφισμός είναι η απόσβεση αμοιβαίων απαιτήσεων μεταξύ δύο προσώπων, μέσω συνυπολογισμού τους, εφόσον και στο μέτρο που αλληλεπικαλύπτονται (Μιχ. Σταθόπουλου, Ενοχ.Δίκαιο, 3η έκδοση σελ.541). Με την ουσιαστικού δικαίου διάταξη του άρθρου 83 του ΚΕΔΕ προβλέφθηκε η, κατά τα άνω, δυνατότητα συμψηφισμού και μάλιστα με δύο τρόπους, δηλαδή είτε α) αυτεπαγγέλτως, κατά τους όρους της παρ. 2, (βλ ΣΤΕ 7μελούς 2164/2012, Γεωργιάδη-Σταθόπουλου ΑΣΤΙΚΟΣ ΚΩΔΙΞ Γεν Αρχαί, σελ.533 επ.)είτε β)με δήλωση- πρόταση συμψηφισμού, κατά τους όρους των παρ.1 και 2 (πρβλ. ΣΤΕ 1877/2009,ΣΤΕ 3824/1987, 4435/1990, 3438/1991, 777/1994, Γν .Ν.Σ.Κ.407/2012), που υποβάλλεται κατά τρόπο αποκλειστικό από τον οφειλέτη του Δημοσίου στην αρμόδια φορολογική αρχή (όπου είναι βεβαιωμένο το χρέος του), εφόσον συντρέχουν οι οικείες προϋποθέσεις . Ο τρόπος αυτός πρότασης του συμψηφισμού από οφειλέτη του Δημοσίου, είναι κατά τη βούληση του νομοθέτη "αποκλειστικός", υπό την έννοια ότι ο ΚΕΔΕ ρυθμίζει ευθέως τα του συμψηφισμού των απαιτήσεων των οφειλετών του Δημοσίου προς χρέη τους προς αυτό. Έχει γίνει δεκτό ότι η διαδικασία της διατάξεως του άρθρου 83 του ΚΕΔΕ ,που προβλέπει το συμψηφισμό απαιτήσεων οφειλέτη του Δημοσίου έναντι χρεών αυτού προς το Δημόσιο, προϋποθέτει ότι το προς το Δημόσιο χρέος του τελευταίου έχει ήδη βεβαιωθεί στο δημόσιο ταμείο, στο οποίο και πρέπει να υποβληθεί η σχετική περί συμψηφισμού δήλωση του οφειλέτη και, επομένως, η εν λόγω διάταξη δεν εφαρμόζεται στην περίπτωση που το χρέος δεν είναι βεβαιωμένο, οπότε είναι δυνατή η από τον οφειλέτη πρόταση συμψηφισμού

υφισταμένης ομοειδούς και ληξιπρόθεσμης ανταπαίτησής του ,υπό τις προϋποθέσεις των διατάξεων των άρθρων 441 και 442 ΑΚ, στις οποίες παραπέμπει η παρ. 7 του άρθρου 83 του ΚΕΔΕ (ΑΠ.782/2014, Γν. Ν.Σ.Κ. 27/2015).

Από το συνδυασμό των διατάξεων των άρθρων 440-452 ΑΚ συνάγεται,ότι για να αντιτάξει ο οφειλέτης τον παραπάνω συμψηφισμό πρέπει οι απαιτήσεις να είναι :α) αμοιβαίες, δηλαδή ο οφειλέτης της μιας απαίτησης να είναι δανειστής της άλλης και αντίστροφαβ) ομοειδείς ως προς το αντικείμενό τους γ) έγκυρες δ) ληξιπρόθεσμες και ε) να υπόκεινται σε συμψηφισμό, να είναι δηλαδή επιτρεπτός ο συμψηφισμός τους. (Έτσι Ι. Καρακατσάνης, «Ο συμψηφισμός με μονομερή δικαιοπραξία», σελ. 226-227).Ο συμψηφισμός κατά τον Α.Κ. είναι μονομερής, άτυπη, διαπλαστική και απευθυντέα δικαιοπραξία, η οποία περιέχει εκποίηση και επιφέρει απόσβεση των αμοιβαίων απαιτήσεων με αναδρομικά αποτελέσματα, ήτοι επιφέρει απόσβεση αυτών από τότε που συνυπήρξαν (221/2016 ΑΠ ,ΑΠ 211/2014,844/1999,ΣτΕ 1877/2009, 1555, 2864/1996) με συνυπολογισμό, που υποκαθιστά την καταβολή των οφειλών. (ΣτΕ Ολ. 2164/2012). Το αποσβεστικό αποτέλεσμα του συμψηφισμού επέρχεται είτε η σχετική δήλωση προβληθεί στο δικαστήριο είτε εξωδίκως. Ειδικότερα, λόγω της αναδρομικής ενέργειας της αποσβέσεως, όλες οι σχετικές αλλοιώσεις ανατρέπονται αυτοδικαίως και αναδρομικώς με αποτέλεσμα να αναιρείται η τυχόν υπερημερία, οι παραχθέντες τόκοι, η κατάπτωση της ποινικής ρήτρας κ.λπ. (ΑΠ 941/2010).

15 Κατά τις διατάξεις του άρθρου 44α` παρ. 2 και 3 του ν. 2190/1920, το προς διανομή ποσό καθαρών κερδών καταβάλλεται στους μετόχους μέσα σε δύο μήνες από την απόφαση της τακτικής γενικής συνελεύσεως(σχετική και η διάταξη του άρθρου 15(δ) του ν.2338/1995), που ενέκρινε τις ετήσιες οικονομικές καταστάσεις, στη δε έννοια της διανομής περιλαμβάνεται ιδίως η καταβολή μερισμάτων.

16. Το μέρισμα που δικαιούται το Ελληνικό Δημόσιο, ως μέτοχος του ΔΑΑ Α.Ε. ,καθίσταται ληξιπρόθεσμο μετά τη παρέλευση διμήνου από τη λήψη αποφάσεως της Γενικής Συνελεύσεως , δεν πηγάζει από έννομη σχέση δημοσίου δικαίου, ενώ είναι ανεξάρτητο το γεγονός ότι , μετά την είσπραξή του, τυχόν να διοχετεύεται για άλλους σκοπούς ή και σε άλλο Ν.Π.Δ.Δ.(Βασ.Παπαχρήστου ό.α , Π.Πρ.Αθ.17293/1976 Δ 8,446 επ.). Επίσης δεν το καθιστά ακατάσχετο ούτε το γεγονός ότι μετά την είσπραξη του κατατίθεται σε λογαριασμό του κρατικού προϋπολογισμού, που τηρείται στην Τράπεζα της Ελλάδος, για την ενίσχυση των ταμειακών διαθεσίμων του Ελληνικού Δημοσίου. Οι δε διατάξεις που προβλέπουν το ακατάσχετο, ως εισάγουσες εξαίρεση, είναι στενώς ερμηνευτέες και κάθε απαίτηση που δεν ορίζεται ρητώς ως ακατάσχετη, είναι κατασχετή (πρβλ. γνωμ. ΝΣΚ

398/2013, 26/2009, ΟΛ.ΝΣΚ 793/1992, ΟΛ. ΝΣΚ 465/1999, Μ.Π.Αθ.7027/2007).Επομένως , οι αμοιβαίες απαιτήσεις του ΔΑΑ Α.Ε και του Ελληνικού Δημοσίου είναι ομοειδείς κατ' αντικείμενο (χρηματικές, Α.Π.435/2015,ΣΤΕ 820/2015) , μη ακατάσχετες και, συνακόλουθα, μπορούν να προταθούν σε συμψηφισμό , διότι ο νόμος δεν απαιτεί, ως όρο του συμψηφισμού, την ταυτότητα του νομικού λόγου που στηρίζει τις αμοιβαίες απαιτήσεις ή τη συνάφεια της αιτίας τους(ΑΠ 844/1999,Α.Π.211/2014,Α.Π.435/2015,ΣΤΕ 820/2015).

17. Περαιτέρω,ως προς την ερμηνεία και εφαρμογή του άρθρου 32.4 της Συμβάσεως Αεροδρομίου και τη διαδικασία συμψηφισμού που πρέπει να τηρηθεί, κατά την ενώπιον του Τμήματος συζήτηση ,διατυπώθηκαν δύο γνώμες.

Κατά τη μία γνώμη , στην προκειμένη περίπτωση,με το άρθρο 32 παρ. 4 του Ν 2338/1995, παρασχέθηκε στον ΔΑΑ Α.Ε. η δυνατότητα μονομερούς συμψηφισμού με μεταγενέστερη δήλωση(συμβατική διεύρυνση συμψηφισμού), χωρίς ειδικότερη συμφωνία για τους όρους και τη διαδικασία συμψηφισμού.Ελλείπει δε συμφωνίας, ως προς το ειδικότερο περιεχόμενο και τη διαδικασία του συμβατικού συμψηφισμού ,(ενόψει και της διάταξης του άρθρου 45.2 του ίδιου νόμου, που ορίζει ότι η Σύμβαση θα διέπεται και θα ερμηνεύεται σύμφωνα με τους νόμους της Ελληνικής Δημοκρατίας) , αυτός επιτρέπεται εφόσον πληρούνται οι προϋποθέσεις , που προβλέπουν οι διατάξεις του άρθρου 83 του ΚΕΔΕ (αποκλειστικά ,εφόσον έχει βεβαιωθεί ταμειακά η απαίτηση του Ελληνικού Δημοσίου) ή/και οι διατάξεις των άρθρων 440-452 Α.Κ. (ΑΠ 282/2014, ΓΝ. ΝΣΚ 27/2015).

Επομένως , σε συνέχεια με τη διατυπωθείσα στο πρώτο σκέλος του ερωτήματος γνώμη ,οι ενταχθείσες στην ελληνική έννομη τάξη απαιτήσεις του ΔΑΑ Α.Ε., προερχόμενες από την από 21.1.2016 με αριθμό 142821 απόφαση του Διεθνούς Διαιτητικού Δικαστηρίου του Λονδίνου , μπορούν στη συγκεκριμένη περίπτωση να συμψηφισθούν (ΣΤΕ 1877/2009), με αμοιβαίες απαιτήσεις του Ελληνικού Δημοσίου εναντίον του , εκ του (μη βεβαιωθέντος ταμειακά)μερίσματος, κατά τη διαδικασία που προβλέπουν τα άρθρα 440-452 του Α.Κ. .

Κατ' άλλη γνώμη ,στην υπό κρίση περίπτωση,λαμβάνοντας υπόψη και τον εν γένει σκοπό και το πνεύμα της ,κυρωθείσας με νόμο, Συμβάσεως Αεροδρομίου για την ταχεία εκκαθάριση των εκατέρωθεν απαιτήσεων των αντισυμβαλλομένων,κατ'ορθή ερμηνεία και εφαρμογή του άρθρου 32.4 της Σύμβασης,η σχετική ρύθμιση είναι όλως ειδική και αποκλειστική ,για την άσκηση δε του προβλεπόμενου σε αυτή διευρυμένου δικαιώματος συμψηφισμού αρκεί η συμπληρωματική εφαρμογή των περί συμψηφισμού διατάξεων του Α.Κ. .Κατά συνέπεια λόγου προς τη διατυπωθείσα

επί του προηγούμενου- πρώτου σκέλους του ερωτήματος γνώμη, λαμβάνοντας υπόψη την, δια της διαιτητικής αποφάσεως, αναγνώριση του δικαιώματος του καθού να προβεί σε συμψηφισμό, κατά το προπαρατεθέν άρθρο, των επιδικασθεισών συγκεκριμένων απαιτήσεων του με απαιτήσεις του Δημοσίου, η αιτία και το ύψος των οποίων δεν αμφισβητείται στη κρίνόμενη περίπτωση (μέρισμα 2015), συνάγεται ότι η σχετική περί συμψηφισμού δήλωση του ΔΑΑ Α.Ε. υπήρξε νόμιμη και, κατά συνέπεια, οι εκατέρωθεν απαιτήσεις Δημοσίου και ΔΑΑ Α.Ε. έχουν αποσβεσθεί.

18. Στις 2 Ιουλίου 1982 με το Ν. 1266/1982 το Υπουργείο Συντονισμού μετονομάστηκε σε Υπουργείο Εθνικής Οικονομίας. Στις 21 Μαρτίου 2002 με το Π.Δ. 81/2002, το Υπουργείο Εθνικής Οικονομίας συγχωνεύθηκε με το Υπουργείο Οικονομικών, στο Υπουργείο Οικονομίας και Οικονομικών. Στις 7 Οκτωβρίου 2009 με το Π.Δ. 185/2009, το Υπουργείο Οικονομίας και Οικονομικών, με την ταυτόχρονη ανασύσταση του Υπουργείου Οικονομικών, μετονομάστηκε σε Υπουργείο Οικονομίας, Ανταγωνιστικότητας και Ναυτιλίας και συγχωνεύθηκαν σε αυτό τα Υπουργεία Ανάπτυξης και Εμπορικής Ναυτιλίας, Αιγαίου και Νησιωτικής Πολιτικής. Στις 27 Ιουνίου 2011 με το Π.Δ. 65/2011, το Υπουργείο Οικονομίας, Ανταγωνιστικότητας και Ναυτιλίας συγχωνεύθηκε με το Υπουργείο Θαλάσσιων Υποθέσεων, Νήσων και Αλιείας στο Υπουργείο Ανάπτυξης, Ανταγωνιστικότητας και Ναυτιλίας. Το Υπουργείο Οικονομίας, Ανάπτυξης και Τουρισμού δημιουργήθηκε στις 22 Σεπτεμβρίου 2015 με το Π.Δ. 70/2015, μετά από μετονομασία του προηγούμενου Υπουργείου Οικονομίας, Υποδομών, Ναυτιλίας και Τουρισμού (που είχε συσταθεί στις 26 Ιανουαρίου 2015 με αφαίρεση του επανασυστάμενου Υπουργείου Ναυτιλίας και Νησιωτικής Πολιτικής). Εκ του συνδυασμού των άρθρων 25.10, 28.3.4., 43.1 και 44 του ν. 2338/1995 (ΣΑΑ) ο Υπουργός Εθνικής Οικονομίας και ήδη Υπουργός Οικονομίας, Ανάπτυξης και Τουρισμού αναφέρεται στη Σύμβαση Ανάπτυξης Αεροδρομίου ως εκπρόσωπος του Ελληνικού Δημοσίου, από τον οποίο και προς τον οποίο γίνονται όλες οι γνωστοποιήσεις για τα θέματα που ανακύπτουν από την εν λόγω σύμβαση, ενώ για τον καθορισμό άλλου προσώπου απαιτείται απόφαση του Υπουργού (Εθνικής Οικονομίας), δημοσιευόμενη στην Εφημερίδα της Κυβερνήσεως. Οι επιμέρους δε κάθε φορά απαιτούμενες ενέργειες πραγματοποιούνται από τις εκάστοτε αρμόδιες υπηρεσίες του Ελληνικού Δημοσίου.

IV. ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑ

19. Υπό τα ως άνω δεδομένα και ενόψει των προαναφερθεισών διατάξεων, όπως αυτές έχουν ερμηνευθεί, στα τεθέντα τρία πρώτα ερωτήματα διατυπώθηκαν οι εξής δύο ισοψηφούσες γνώμες :

α) Κατά την πρώτη γνώμη που υποστηρίχθηκε από τον Πρόεδρο του Τμήματος και τους Νομικούς Συμβούλους Ανδρέα Ανδρουλιδάκη, Ευφροσύνη Μπερνικόλα και Ελένη Πασαμιχάλη, (ψήφοι :4), προς την οποία συντάχθηκε και η εισηγήτρια Πάρεδρος (γνώμη χωρίς ψήφο), ο ΔΑΑ Α.Ε. οφείλει να επιδιώξει την αναγνώριση της , με αριθμό 142821/21.1.2016 , αποφάσεως του Διεθνούς Διαιτητικού Δικαστηρίου του Λονδίνου, ως αυτή διορθώθηκε με το από 24 Φεβρουαρίου 2016 Μνημόνιο Διορθώσεων ,σύμφωνα με τις διατάξεις του ΝΔ 4420/19.9.1961 , κατά τα ειδικότερα εκτιθέμενα στην παράγραφο 13 της γνωμοδοτήσεως .Η ενταχθείσα στην ελληνική έννομη τάξη ,κατά τα αμέσως ανωτέρω, απαίτηση της εταιρείας με την επωνυμία «Διεθνής Αερολιμένας Αθηνών Ανώνυμη Εταιρεία», μπορεί να συμψηφισθεί με το μέρος, που οφείλεται στο Ελληνικό Δημόσιο , ως μέτοχο του ΔΑΑ Α.Ε., σύμφωνα με τα ειδικότερα εκτιθέμενα στην παράγραφο 16 της γνωμοδοτήσεως. Η διαδικασία που προσήκει στη συγκεκριμένη περίπτωση είναι η προβλεπόμενη στις ισχύουσες διατάξεις των άρθρων 440-452 του Α.Κ., ως αναφέρεται αναλυτικά στην παράγραφο 17 της γνωμοδοτήσεως.

Κατά την άλλη γνώμη που υποστηρίχθηκε από τις Νομικές Συμβούλους Στυλιανή Χαριτάκη, Αδαμαντία Καπετανάκη ,Αγγελική Καστανά και Ευσταθία Τσαούση (ψήφοι: 4), στην προκείμενη περίπτωση δεν κρίνεται σκόπιμη η απαίτηση δικαστικής αναγνώρισεως της ,με αριθμό 142821/21.1.2016 , αποφάσεως του Διεθνούς Διαιτητικού Δικαστηρίου του Λονδίνου, ως αυτή διορθώθηκε με το από 24 Φεβρουαρίου Μνημόνιο Διορθώσεων ,σύμφωνα με τις διατάξεις του ΝΔ 4420/19.9.1961 , κατά τα ειδικότερα εκτιθέμενα στην παράγραφο 13 της γνωμοδοτήσεως. Η κατά τα άνω απαίτηση της εταιρείας με την επωνυμία «Διεθνής Αερολιμένας Αθηνών Ανώνυμη Εταιρεία», ορθά συμψηφίσθηκε με το οφειλόμενο μέρος στο Ελληνικό Δημόσιο , ως μέτοχο του ΔΑΑ Α.Ε ,σύμφωνα με το άρθρο 32.4 της Σύμβασης, όπως αναφέρεται αναλυτικά στην παράγραφο 17 της γνωμοδοτήσεως .

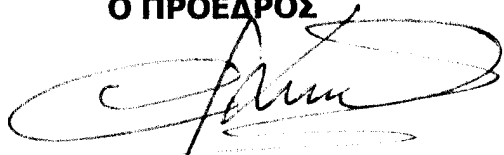
Στο τέταρτο ερώτημα διατυπώθηκε ομόφωνα η γνώμη ότι εκ του συνδυασμού των διατάξεων του ν.2338/1995 (άρθρα 25.10, 28.3.4., 43.1 και 44 ΣΑΑ) νόμιμος εκπρόσωπος του Ελληνικού Δημοσίου είναι ο Υπουργός Οικονομίας, Ανάπτυξης και Τουρισμού, από τον οποίο και προς τον οποίο γίνονται όλες οι γνωστοποιήσεις για τα θέματα που ανακύπτουν από την εν λόγω σύμβαση . Οι επιμέρους δε κάθε φορά απαιτούμενες ενέργειες πραγματοποιούνται από τις εκάστοτε αρμόδιες υπηρεσίες του Ελληνικού Δημοσίου .

Κατόπιν αυτών, λόγω ισοψηφίας των γνωμών σε τρία από τα τέσσερα σκέλη του ερωτήματος, το Α Τμήμα του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους, κατ' εφαρμογή του άρθρου 7 παρ. 3 του ν. 3086/2002 και λόγω μείζονος σπουδαιότητας, παραπέμπει στο σύνολό του το υπό κρίση ερώτημα στην Ολομέλεια του Νομικού Συμβουλίου του Κράτους.

ΘΕΩΡΗΘΗΚΕ

ΑΘΗΝΑ 2-12-2016

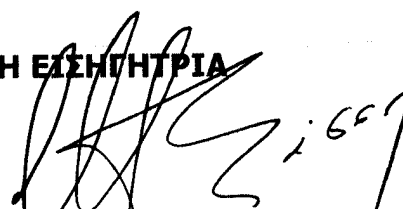
Ο ΠΡΟΕΔΡΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ ΧΑΡΛΑΥΤΗΣ

ΑΝΤΙΠΡΟΕΔΡΟΣ Ν.Σ.Κ.

Η ΕΙΣΗΓΗΤΡΙΑ

ΜΑΡΙΑ ΒΛΑΣΣΗ

ΠΑΡΕΔΡΟΣ Ν.Σ.Κ.

